

UZASADNIENIE

Oskarżony J. R. w dniu 21.06.2019 r. około godziny 11:00 jechał ul. (...) w kierunku (...). Kierował pojazdem S. (...) nr rej. (...). Poruszał lewym pasem ruchu i zbliżał się do oznakowanego przejścia dla pieszych na ul. (...) w pobliżu nr (...) Wraz z nim jechała jego żona E. R..

W tym samym czasie, w tym samym kierunku, prawym pasem ruchu jechał kierując samochodem O. (...) nr rej. (...) Ł. G. . Dojeżdżając do w/w oznakowanego przejścia dla pieszych Ł. G. zatrzymał się i ustąpił pierwszeństwa pieszej M. R., która przechodziła po w/w przejściu dla pieszych z prawej strony na lewą.

Piesza przeszła przez prawy pas ruchu i weszła na lewy pas ruchu. J. R. nie zatrzymał pojazdu przed przejściem dla pieszych, nie ustąpił jej pierwszeństwa i potracił ją przodem swojego pojazdu w momencie, gdy pokrzywdzona kontynuowała przechodzenie przez przejście dla pieszych na lewym pasie ruchu. Po wypadku oskarżony zatrzymał swój pojazd jeszcze na przejściu dla pieszych.

(zeznania M. R. k. 11, wyjaśnienia oskarżonego k. 26-27, zeznania Ł. G. k. 21, protokół oględzin miejsca wypadku drogowego k. 4-5, szkic miejsca wypadku k. 6)

W wyniku wypadku M. R. doznała stłuczenia głowy, stłuczenia nadgarstka i ręki prawej z otarciami naskórka, stłuczenia stawu biodrowego i kolanowego lewego, stłuczenia uda lewego z krwiakiem podskórnym. Obrażenia te naruszyły czynności narządów jej ciała na okres powyżej siedmiu dni, ale były inne niż określone w art. 156 kk.

(opinia lekarska k.14)

Oskarżony nie był nigdy karany.

(karta karna k. 20)

Oskarżony J. R. przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu. Wyjaśnił, że jechał w kierunku (...), a obok na prawym pasie stały pojazdy oczekujące na wjazd do Galerii (...). Te pojazdy stały zarówno przed przejściem dla pieszych jak i za nim. Dojeżdżając do przejścia dla pieszych nie widział osób znajdujących się na tym przejściu. Był przekonany, że samochód stojący na prawym pasie ruchu oczekuje na wjazd do galerii, a nie udziela pierwszeństwa pieszej. Dopiero kiedy zrównał się z tym pojazdem bezpośrednio przed jego pojazdem wyszła kobieta. Zahamował, ale mimo to potracił tę kobietę przodem swojego pojazdu. Zatrzymał się na przejściu dla pieszych. Oskarżony wyraził ubolewanie i skruchę z powodu wypadku.

(wyjaśnienia oskarżonego J. R. k. 27)

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, bowiem są zbieżne z pozostałymi zebranymi dowodami w sprawie. Okoliczność, że oskarżony nie widział pieszej na przejściu dla pieszych świadczy o tym, że nie dość starannie obserwował przedpole jazdy.

Sąd uznał za przekonujące zeznania pokrzywdzonej M. R., która jednoznacznie i konsekwentnie opisała przebieg zdarzenia. Zeznania pokrzywdzonej są wyważone i szczere.

Aprobacie Sądu podlegają również zeznania świadka Ł. G.. Świadek jest osobą obcą dla stron i niezainteresowana wynikiem sprawy.

Sąd zaaprobował też opinię biegłego chirurga, gdyż jest ona szczegółowa, wyczerpująca i logiczna.

Pozostałe zebrane dowody podlegają akceptacji Sądu jako nie budzące wątpliwości.

Oskarżony J. R. wyczerpał dyspozycję art.177§ 1 kk , ponieważ w dniu 21.06.2019 r. około godziny 11:00 w P. na ul. (...) kierując samochodem osobowym S. (...) nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez to, że ominął z lewej strony pojazd, który zatrzymał się przed oznakowanym przejściem dla pieszych i nie ustąpił pierwszeństwa pieszej M. R., przechodzącej przez oznakowane przejście dla pieszych ze strony prawej na lewą i potrącił ją , czym nieumyślnie spowodował wypadek w ruchu drogowym i doprowadził do obrażeń ciała u M. R. w postaci stłuczenia głowy , stłuczenia nadgarstka i ręki prawej z otarciami naskórka, stłuczenia stawu biodrowego i kolanowego lewego, stłuczenia uda lewego z krwiakiem podskórnym, przy czym obrażenia te naruszyły czynności narządów jej ciała na okres powyżej siedmiu dni .

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonej Sąd stwierdził, że nie jest on znaczny. Oskarżony jechał z niewielką prędkością, zdążył zatrzymać się jeszcze na przejściu dla pieszych.

Okoliczności wypadku nie budzą wątpliwości. Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu, złożył wyjaśnienia , wyraził skruchę. Bezpośrednio po wypadku zachował się prawidłowo – zatrzymał swój pojazd , starał się udzielić pomocy pokrzywdzonej. Oskarżony nie był nigdy karany , prowadzi ustabilizowany tryb życia.

Z tych względów Sąd uznał, że oskarżony zasługuje na skorzystanie z dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Sąd warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego na okres próby 2 lat.

Aby pokrzywdzona uzyskała choć częściową rekompensatę za doznane cierpienia Sąd orzekł na jej rzecz od oskarżonego kwotę 1000,00 złotych z tytułu częściowego zadośćuczynienia. Zasądził też na jej rzecz zwrot kosztów zastępstwa adwokackiego.

Z tych wszystkich względów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku .